No. 165. 184

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 29 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, Uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigtmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

STAATKUNDIG OVERZIGT.

De laatste berigten uit Londen van den 22. December doen zien, dat sir *Robert Peel* weder aan het bestuur is geroepen. Lord *John Russell* schijnt niet geslaagd in zijn plan, om een Kabinet, bestand tegen het Parlement, daar te stellen. Men schijnt eene wijziging in het oude kabinet te zullen maken.

Indien wij aan eene correspondentie van het fransch dagblad *l'Univers* geloof moeten hechten, zoo is de tijding der dood van den schach van Perzië ongegrond. Het gerucht zijns overlijdens was door de zwervende stammen verspreid geworden, om aan hunne strooperijen en plunderingen een staatkundig voorkomen te geven, en dit aldus in omloop gebragte gerucht werd te Konstantinopel geloofd.

De toestand der Franschen in Algerië wordt niet beter. *Abd-el-Kader* is in de provincie Orleansville gerukt, en handelt, naar men veronderstelt, eenstemmig met *Bou-Maza*.

De tijdingen uit het poolsche gedeelte van Oost-Pruissen worden meer en meer betreurenswaardig. De nood is hoogst dringend op het platte land, en de bijstand is ontoereikend, om hem op eene merkelijke wijze te verminderen.

Europa is reeds geen uitgestrekt land genoeg meer voor de speculatie in ijzeren wegen; zij dreigen zich op Turkye te werpen. Het schijnt dat er zeer ernstig zake was, van ontwerpen voor ijzeren spoorbanen. Het is reeds niet ééne compagnie meer, maar twee, drie en zelfs vier compagnien, die voorstellen gedaan hebben. De eerste was eene fransche compagnie; zij vroeg de concessie van een weg van Konstantinopel door Roumelië tot aan Belgrade, met een zijtak op Adrianopel; men kwam er langs op de ijzeren baan van Semlin, en men plaatste dus, in eene min of meer verwijderde toekomst, Konstantinopel op een afstand van vijf of zes dagen van Weenen, de voorstellen dezer compagnie zijn reeds verscheidene maanden oud. De tweede is een sardienisch gezelschap; het stelde slechts een ijzeren weg voor van Konstantinopel op Adrianopel. De derde is een engelsch gezelschap van Liverpool; dit stelt een ijzeren spoorbaan voor van Konstantinopel op Andrinopel en van Konstantinopel op Smyrna. Men heeft zich reeds met dit vraagpunt bezig gehouden in den raad der regering; men heeft niets geweigerd, doch men heeft ook niets aangenomen.

DUITSCHLAND.

— Sedert de laatste dagen ziet men in Berlijn geheele scharen poolsche Joden, met vrouwen en kinderen, die, over de ruissische grenzen komende, den weg naar Hamburg of Frankfort inslaan, om zich van daar naar Amerika of elders te begeven. Volgens hun zeggen worden hunne geloofsgenooten thans hard verdrukt, zoodat zij, om niet geheel onder de ellende te bezwijken, bij hoopen tot de grieksche godsdienst overgaan. Alleen gedurende dit jaar zouden meer dan 20,000 Joden het geloof der vaderen hebben afgezworen; de meesten waren soldaten, die door de officieren tot dezen stap gedwongen werden. Men wil weten, dat deze Joden de deelneming hunner geloofsgenooten in Duitschland, Frankrijk en Engeland willen opwekken, om met hulp derzelve over de grenzen te komen en dan in massa naar Amerika of Palestina te verhuizen.

— Hetgeen men uit het kanton Lucern verneemt, luidt nog altijd zeer bedroevend. Een wezentlijk schrikbewind heeft zich aldaar gevestigd, en de onschuldigste woorden, die men zich op publieke plaatsen dienaangaande veroorlooft, worden verraden. Dien ten gevolge geschieden dan ook nog dagelijks arrestatiën; onlangs werd zelfs iemand gevangen gezet, omdat hij de regering had gepreren; den arrestant werd verweten, dat hij eenen van hoon daarmede bedoeld had terwijl hij het tegendeel beweerde.

FRANKRIJK.

— In een brief uit Canton (China), van 5. Septemder geschreven door den heer *N. Rondot*, een van de handelskommissarissen bij de fransche zending in China, vindt men de volgende bijzonderheden: Men kent hier zeer goed het *arsenicum*; men gebruikt het bij den landbouw om de rupsen en andere gedierte, welke aan de eerste uitspruitsels van den rijst knagen, te dooden. Ook heeft het hemelsche rijk zijne *Lafarge's*. Vier dagen geleden heeft op de markt van Canton, gelegen aan den oever van Tekoukiang, een chineesch meisje van 18 à 20 jaren hare straf ondergaan, voor het vergiftigen, door middel van *arsenicum*, van hare vader, schoonmoeder en schoonzuster. Deze ongelukkige is levend in stukken gehakt, te beginnen met de borst, de wenkbraauwen, de ooren, enz. Het was een afgrijselijk schouwspel.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 24. December. Het vermoeden, dat bij den brand van den heer *Nelck* menschen zijn om het leven gekomen, is maar al te zeer bewaarheid. Mevrouw *Eckhardt*, haar zoon en 2 dochters bewoonden het bovenhuis van het brandende gebouw. Eene der dochters, naar het venster vlugtende en het niet kunnende open krijgen, sloeg de glazen aan stuk, en werd door den heer *Salmon*, een der overburen, gered. Maar hare moeder en zuster en haar broeder zijn in de vlammen omgekomen. Men vraagt, waarom er geen redmiddelen en spuiten gereed worden gehouden, om bij een brand spoediger tegenwoordig te zijn, ten einde menschen te kunnen redden?

— Men wil weten, dat tot de vervulling der open te vallen betrekking van Minister van Binnenlandsche Zaken, ook in aanmerking komt jhr. mr. *J. A.* ridder *van der Heim van Duivendyke*, gouverneur der provincie Zuid-Holland.

LEYDEN, den 23. December. Hebben wij ons onlangs verheugd bij de aanneming der wet tot het doen vervangen van het zoo verminkte geld door papieren munt, bijzonder verlangen wij dit spoedig in onze stad te geschieden, waar het met iederen dag moeijelijker wordt voor hen, wier betrekking in de maatschappij de doorgaande handeling van gelden medebrengt, zich, al is het ook maar van den schijn, te vrijwaren, als of zij in staat waren het toenemen daarvan tegen te gaan. Zeker verschuilen de geldsnoeijers zich hier of in eene naburige plaats, en wanneer wij aan de verhalen geloof moeten hechten, die hier algemeen zijn, dan mag het ons met regt verwonderen, dat zulk een snood bedrijf zoo lang en bijna openbaar kan worden voortgezet.

Volgens die verhalen huisvesten de boosdoeners in die naburige stad en wachten zij, of hunne handlangers, in grooten getale den koopman op de markt af en stoppen hem, bij een geringen koop, den gesnoeide Z. rijksdaalder en achtentwintigstuk in handen. Zulks geeft bij het aanhoudend verkeer tusschen de beide steden maar al te veel gelegenheid tot vermeerdering van het kwaad in onze stad.

ROTTERDAM, den 23. December. Gisteren morgen ten 9 ure kwam Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden alhier aan en begaf zich, vergezeld van Hoogstdeszelfs adjudant, den luitenant ter zee 1e klasse, *H. M. A. Ridder van Rappard*, naar 's Rijks werf, waar een kotter gereed lag, aan welks boord zich bevond de luitenant ter zee 1e klasse *J. May*, ten einde met Z. K. H. een zeiltogtje op de Maas te doen.

Ongeveer een uur later keerde de Prins naar 's lands werf terug en begaf zich van daar onmiddellijk naar het *Hôtel des Pays-Bas*, om deel te nemen aan den door H. D. bepaalde vergadering van HH. oprigters van Z. M., ten einde onder H. D. voorzitterschap de statuten der nieuw opgerigte Koninklijke Nederlandsche Roei- en Zeilklub te regelen.

Na afloop dezer vergadering werd aan Z. K. H. door gemelde heeren een dejeuner dinatoir aangeboden, hetwelk door Hoogstdezelve minzaam werd aangenomen. Gedurende den maaltijd heerschte eene gepaste vrolijkheid en al de aanwezigen waren verrukt over de bijzondere minzaamheid des Prinsen. De volgende drie toasten zijn uitgebragt geworden; als door Prins *Hendrik*: « Op den bloei van de Nederlandsche Roei- en Zeilklub, als strekkende tot bevordering van de sympathie, welke hier wordt gekoesterd voor de zeevaart, zoowel ter Koopvaardij als de Oorlogs-marine;" tevens dankte Z. K. H. de heeren leden voor hunne gretige medewerking en ijverige bemoeijingen in het oprigten van de klub, en gaf zijn genoegen te kennen, dat daardoor de gelegenheid was geopend, om dikwerf zich in het midden van de heeren te bevinden. De Heer *J. R. Eck* bragt een toast uit: « Aan den Koning en het Koninklijk geslacht!" terwijl een derde door den Heer *J. van Hoboken* uitgebragt werd: « Aan Prins *Hendrik* der Nederlanden!" Zijn Ed. bedankte den Prins voor zijne welwillende medewerking tot oprigting van de klub, en van het genoegen, hetwelk het gezelschap mogt smaken, Z. K. H. in deszelfs midden te mogen hebben.

Omstreeks half negen ure verliet de Prins het gezelschap, ten einde weder naar 's Gravenhage terug te keeren, na nogmaals zijne bijzondere tevredenheid te hebben te kennen gegeven over de wijze, waarop Hoogstdezelve door gemelde heeren was ontvangen, terwijl allen, die daarbij tegenwoordig waren geweest, zich gelukkig gevoelden, dat zij eenige uren hadden mogen doorbrengen in het bijzijn van den jeugdigen Prins, voor wien sedert dien dag hunne achting en liefde meer en meer is bevestigd geworden.

— Uit 's Bosch schrijft men van den 24. December: « Eergisteren avond, om half zeven ure, had hier een bedroevend ongeluk plaats. De veerschuit aan de Kleine Hekel, met 10 personen geladen, werd door den storm omgeslagen; 7 personen werden gered, maar 3 zijn verdronken, te weten: *J. van Weerdenburgh*, die eene hulpbehoevende vrouw en 4 kinderen nalaat, *Cornelia Verbeek*, oud 22 jaren, en *Nicolaas Steen*, oud 14 jaren, wiens moeder zich mede in de schuit bevond en gered is. Men heeft van de 3 lijken alleen dat van het meisje kunnen terug vinden; men is bezig naar de anderen te visschen."

MIDDELBURG, den 26. December. Men verneemt, dat de binnen deze stad residerende hooge ambtenaren en collegien onderling overeengekomen zijn, om, even gelijk in andere steden plaats heeft, voor het vervolg, te beginnen met den eersten Januarij aanstaande, geene zoogenaamde nieuwjaars-kaartjes te brengen of terug te zenden.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Nachtwacht.

»De mislukking van den aardappelen-oogst heeft veel uitgerigt. Daardoor worden polders ingedijkt, wegen aan-

KEIZER KARELS TWEEDE LANTAREN. (1)

De keizer en de boer van Berchem
Zijn honderd keer,
Op nieuw geschilderd en bezongen
Door Pauw en Peer;
Zelfs bragt Van Peene, boer van Eeken
Op 't schouwtooneel;
En liet hem in 't publiek eens spreken -
Het scheelt niet veel,
Of 'k had daar haast een rijm geschreven
Dat stooten zou --
Ja, lezer, lacht, gij hebt het zeker
Al in uw mouw
Boileau zegt, dat een kat een kat is,
In ieder oord;
Maar, daar ik vast nog geen Boileau ben,
Ga 'k anders voort.
't Geen ik dan eindelijk wil vertellen,
Is niet bekend;
En 't schijnt toch dat het ook gebeurd is,
Zoo omstreeks Gent.
't Is van een andere lantaren
Waar mee de vorst

Een tweede reis heeft moeten lagchen,
Dat hij schier borst. -
Eens was hij van zijn stoet gesukkeld
Op eene jagt,
En ver in zeker bosch verloopen
Te middernacht.
Er bleef hem slechts een van zijn mannen,
Toevallig bij,
Die ook de vreugde mee mogt deelen
Der jagtpartij.
Een specie van een oud minister
Die binnen was,
En thans volop kon geld verteren
Uit volle kas.
't Ging juist als nu, voor zoo veel jaren,
Dat was gelijk;
Al wie eens aan het roer kon raken
Werd spoedig rijk.
Zij zagen dan van verre een lichtje,
Door ruigte en blaên;
Zij naderen bij een boerenwoning
En kloppen aan.
De staatsman raadde keizer Karel,
Van in den woon,
Niets van de waardigheid te melden,
Van hun persoon;
Veel liever onbekend te blijven
Tot beider baat;

Want dat het volk niet hofsgezind was,
Als 't meermaals gaat.
Ja, wiens gewis niet vrij en rein is
Blijf altoos bang.
Schaamt u, gij hooggeplaatste grooten,
Die 't volk de prang
Op d'uitgevasten nek durft zetten
Dat het schier kromt,
En nooit durft in hun kring verschijnen,
Dan wel vermomd.
De deur gaat op, een landman nadert,
Een grijze man;
Hij vroeg hun naar hun kwaliteiten,
En hunnen Van;
En wat zij verder van hem wilden
Zoo schriklijk laat.
De keizer zei: « dat er een jongen
« Slechts mede gaat,
« Die ons uit al dees kronkelwegen
« Met eenig licht,
« Tot aan den heirweg die naar Gent loopt,
« Geleid' en rigt,
« Zijn moeite zal ik ruim beloonen,
« Met klinkend geld,"
De landman riep nu zijnen stalknecht
Die toegesneld,
Op 's meesters aanbeveling knikte,
En met een spaan,

(1) Overgenomen uit het maandschrift Het Taalverbond, met behoud der vlaamsche spelling.

gelegd, en ik weet niet wat gedaan om bezigheid en onderhoud aan de arbeidende klasse te verschaffen. Maar ook zijn er dit jaar, en meerdere nachtwachten opgerigt, en de oudere versterkt, ten einde anderen in hunne nachtelijke bezigheden te hinderen.

Laat ons eens zien, wat nachtwacht is, waartoe dezelve dient en of zij, zoo als zij nu op sommige plaatsen ingerigt is, met de wetten overeenkomt.

Het woord is zamengesteld uit twee woorden, zoo als men ziet, uit *nacht* en *wacht*.

Wat *nacht* is, daarover is zoo menigmalen gesproken, en wordt jaarlijks zoo dikwijls gepleit, dat het niemand meer duister zal wezen dat de bepaling van nacht zeer duister is. Wat reeds nacht, of nog nacht is, is een syllogisme, als van den rijken, van den kaalkop enz.

Om afietestappen van de gedachte dat de nacht met den duister eenen aanvang neemt, willen wij denzelven alleen in betrekking tot de veiligheid beschouwen, en aanduiden met het tijdstip, waarop men zich ter ruste begeeft.

Het woord *wacht* komt van *waken*, hetwelk verwant is met wakker zijn, dat is niet slapen, en doelt hier op, om zich met kunst uit den slaap te houden, ten einde de burgers en hunne goederen te beveiligen.

Het geheele woord beteekend: waken gedurende den nacht voor de veiligheid.

Nu wij te weten zijn gekomen wat er met nachtwacht bedoeld wordt, kunnen wij over het doen der nachtwacht spreken.

In de grootere en sommige kleinere steden wordt de wacht des nachts gedaan door een klein aantal bezoldigden, die in de meeste plaatsen in tijd van nood de bezetting te hulp kunnen roepen.

In sommige kleinere steden wordt de wacht des nachts met bezoldigden gedaan, in andere en meestal op het platte land met de bewoners, die om beurt daartoe *opgeroepen* worden.

Het doel der nachtwacht is zeer goed, en wanneer dezelve behoorlijk waargenomen wordt, kan ze zeer nuttig zijn.

Dezelve zal wel behoorlijk waargenomen worden, waar ze met bezoldigden uitgeoefend wordt, zoo niet, dan worden die wachters afgezet en zijn er genoeg te vinden, die voor een klein loon de wacht zullen betrekken.

Waar geen loon te trekken valt, handelt men liever naar lust, en zou het mij niet verwonderen dat het waar was; hetgene men zegt: dat sommige na het uitgaan liever in asch- en varkenshokken de wacht gaan houden en op den bepaalden tijd van daar terugkeeren, dan dat zij de behoorlijke ronde doen. Het valt niet te betwijfelen dat het beste vulsel voor asch- en varkenshokken, asch en varkens zijn, maar geene wachtdoende manschappen.

Worden de ronden niet goed gedaan, dan heeft men ook daarin schade dat de hofsteden ontbloot worden van manschappen, en niet beveiligd worden door hen, die voor de wacht opgekomen zijn.

De wacht moet of goed of niet gedaan worden.

Goed kan dezelve moeijelijk gedaan worden door ongeregelde troepen, zoo als men te verwachten heeft van ongeoefenden. Het zou mij niet verwonderen dat men ze op een half uur afstands kon hooren aankomen.

Daarenboven kunnen zij, die niet gewoon zijn met wapenen om te gaan, zeer weinig met dezelve uitrigten; maar loopen zelfs gevaar elkander te wonden.

Daarom zal eene kleine bezetting soldaten in zulke plaatsen, alwaar men voor de veiligheid het noodig oordeelt, veel nuttiger zijn dan alle burgernachtwachten.

Voor het omgaan zullen drie geoefende soldaten meer uitvoeren dan tien ongeoefende burgers of boeren.

Eene andere zwarigheid doet zich op, namelijk dat menschen, die naauwelijks voor zich en de hunnen in hunne levensbehoeften kunnen voorzien, voor de wacht opgeroepen worden. Die menschen, zeg ik, komen op om de rijkeren en hunne goederen te beschermen en zij trekken daar niets voor, maar maken zich, zoo zij hunnen pligt waarnemen, ongeschikt om den volgenden dag het noodige voor hun levensonderhoud te verdienen.

Eindelijk strijdt tegen *het oproepen* der inwoners voor de nachtwacht artikel 205 der gewijzigde grondwet van 1840.

« De militie wordt, zoo veel mogelijk, genomen uit vrijwilligers, op de wijze als bij de wet bepaald wordt.

Bij gebrek van genoegzame vrijwilligers, wordt de militie voltallig gemaakt bij loting uit de ingezetenen, die tot den 1. Januarij van elk jaar ongehuwd zijn, hun 19 jaar ingetreden zijn en hun 23 jaar nog niet hebben volbragt; *zij, die hun ontslag bekomen hebben, kunnen onder geen voorwendsel tot eenige andere dienst, dan de hierna te melden schutterij, worden opgeroepen.*"

Dit artikel spreekt zoo duidelijk dat het geene opheldering behoeft.

Die orde, billijkheid en grondwettigheid eerbiedigt, schaffe zoo spoedig mogelijk de wanordelijke, onbillijke en ongrondwettige wachten af, en doe door geordende, loontrekkende en niet tegen de grondwet opgeroepene manschappen, liefst door soldaten die niets beters in tijd van vrede verrigten kunnen, de nachtwacht betrekken.

MENGELINGEN.

PAPIEREN GELD.

De mare eener ophanden zijnde uitgifte van papieren geld heeft al dadelijk onder de boeren in de Meijerij van 's Hertogenbosch schrik verwekt.

Dezer dagen moest een boer uit deze streken in zijn dorp geld ontvangen, doch hem was uitdrukkelijk door zijne vrouw gelast, geen papieren geld te ontvangen, *want ik en wil 's nie en ge hoef er nie mee 't haus te kommen, heur de,* zeide de vrouw; *nau ik zal 's nie ontvangen of 'k zal wel motten,* was het antwoord; maar in het dorp zijn geld ontvangende, wil het toeval, dat hem bij ander geld ook een couponnetje wordt betaald, waar hij natuurlijk veel op tegen had; doch streek, nadat hem aan het verstand was gebragt, hetzelve even als geld gangbaar was, half te vreden met den buidel en zijn couponnetje naar zijne woning terug.

Te huis aankomende riep hij reeds in de verte zijne Dulcinea toe: *hier hedde nau pampieren geld, kek mar;* en de vrouw alhoewel gramstorig, toch nieuwsgierig, liet de potlepel waarmede zij de pap roerende was een oogenblik stil, om met de handen in de zijde de coupon, terwijl de boer dezelve in de hand hield aan te gapen.

Maar o noodlot! de boer, hetzij uit angst van het papiertje te hard te knijpen, hetzij uit bevreesdheid van hetzelve met smerige handen onleesbaar te maken, hetzij dat hij de vingers zoo digt niet sluiten konde, laat het interest-bewijs vallen, dit zweeft daar het in het vertrek, dat als zijnde eene Meijerijsche boeren woning nog al tochtig was, onder de schoorsteen en komt behouden, maar in den kokenden pappot te regt.

Jes Marie! daar heddet nau al, gilde de vrouw en oogenblikkelijk de coupon met een handvol gloeijende pap uit de pot gehaald en op den grond geworpen; terwijl de hond welke onder die bedrijven in den hoek van den haard lag, de pap op den grond ziende, schielijk achter de vrouw om stoof en de pap met de daarin gewikkelde coupon gezamentlijk te lijf sloeg.

Ziede dat hedde nau van ou pampieren geld, haw 'k ou nie geseed van et nie mee te brengen, zoo zal de hond het alle maal opvreten en dan kunde gij zien dat ge et er weer uit kraigt.

G.

ADVERTENTIEN.

§ § § Op den 11. Julij jl. overleed aan boord van Zr. Ms. stoomschip *Merapi*, ter reede van AMBOINA, na een kort, doch allersmartelijkst lijden, ook tot diepe droefheid van zijne Broeders en Zusters, mijn geliefde ZOON *PIETER DUIN VAN NOPPEN*, in den ouderdom van 28 jaar.

Vrienden en Bekenden gelieven deze als bijzondere en algemeene kennisgeving te willen aannemen.

VLISSINGEN, den 26. December 1845.

A. Kz. VAN NOPPEN.

§ § Bij *L. SCHIERBEEK*, te Leeuwarden, is gedrukt en alom te bekomen:

Voor Leesgezelschappen.

SATIRIEKE, BOERTIGE EN ERNSTIGE SCHETSEN EN FANTASIEN, door *M. H. DE GRAAFF*, met Vignet . . . . *f* 2,90.

DE VERNIETIGDE VLOEK. Een Verhaal uit den tegenwoordigen tijd, door *H. W. HASELHOFF*, met Vignet . . . . « 2,20.

Godsdienstige Lectuur.

DE DICHTERLIJKE BOEKEN DES OUDEN VERBONDS, vertaald en opgehelderd ten dienste van beschaafde Christenen, door *H. F. T. FOCKENS*, 1e Stuk, bevattende HET BOEK JOB . . . . « 2,20.

Tot Nieuwjaars-Geschenk.

FABELEN, GELIJKENISSEN EN RAADSELS, voor de Jeugd, met acht gekleurde Plaatjes . . . . « 0,50.

Ten gebruike bij Catechisatiën.

VRAAGBOEKJE VOOR HET AFLEGGEN DER BELIJDENIS IN DE CHRISTELIJKE HERVORMDE KERK, door Dr. *P. A. KOPPIUS* . . . . « 0,07½.

KORT OVERZIGT VAN DE BOEKEN DES BIJBELS. Een VRAAGBOEKJE, ten gebruike bij Catechisatiën met gevorderde Schoolkinderen, door Denzelfden . . . . . « 0,15.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

December 1845.

Van Rotterdam.

Dingsdag den 30. 's morgens om 6 uren.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. December. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Elisabeth, H. F. Poulser, Kallansborg, garst; Alida, J. P. Klooberg, Aarhuus, rogge; John Mitchel, M. Cleaf, Schotland, aardappelen; Aurora, H. F. Muller, Bogensee, erwten; l'Active, D. J. Aden, Hamburg, mahoniehout; naar Rotterdam opgevaren de Anna, J. G. Kunst, laatst van Antwerpen met ballast; wegens contrarie wind uit zee terug: Jeankey, E. de Pauw, onlangs van Antwerpen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ann Coppin, A. Smith, schors, Londonderrij; Emma Oblina, B. A. Potger, mechaniek, Seville; l'Edmond, F. Quentus, Duinkerken, Elisabeth, F. B. Repperus, Avontuur, d'Argo, P. G. Soderquest, Havanna, Jampa, F. Spinholtz, Oostzee, Palma, J. Dickmann, Engeland, alle ballast; de jonge Jan, C. Oltmann, stukgoed, Hamburg; Speculation, F. B. Fellessen, stukgoed, Noorwegen.

Van Gend gezeild:

Diana, H. Wettern, suiker, Hamburg.

Van Odessa gezeild:

Aurora, R. Bakker, tarwe, Amsterdam, laatst van Vlissingen.

De kaars in een lataren aanstak
Om mee te gaan.
Hij ging voorop en hield het lichtje,
Steeds achteruit,
Zoo dat zij hem op 't scheemren volgden
Der heldre ruit.
Hij bragt hun langs zoo nare wegen
Dat men bij dag,
Er nog geen uitkomst zou aan vinden
Ofschoon m' ook zag.
Ons jagers waren met hun leidsman,
In goeden schik;
En volgden 't licht van zijn lantaren,
Door dun en dik.
Zij schooren voort door poel en kwabben,
Door bies en sloot;
Vast hopend van nog t' huis te komen
Voor 't morgenrood.
Maar zie, het lichtje is rap aan 't mind'ren
En schier verbrand;
De keizer bragt dit zijn geleider
Ook aan 't verstand.
« Wat!" riep de gids, « bij Sint Antonis
« En zijn gezel!
« En 'k nam geen andere kaarsen mede . . .,
« Nu zijn wij wel!"
Hij had nog niet gedaan met spreken,
Of 't lichtje dooft.
Daar stonden ze alle drie in 't donker,
Van hoop beroofd
In tijds te Gent nog aan te komen;
Want weg en spoor,
Liep onherkennelijke streken
En bosschen door.
Teruggaan, kon in alle kassen,
Ook niet bestaan;
Nu viel de keizer zijn geleider
In gramschap aan.
« Gij domkop, moest ge dan niet weten
« Dat ge geen licht
« Genoeg had bij het henen trekken!
« Wat nu verricht?
« Gij zult dien guitentrek betalen,
« Ons voorbereid;
« Zoo wij niet daadlijk op de baan zijn
« Die steêwaarts leidt.
« Wil vlug een ander middel zoeken
« Dat ons te zaêm
« Uit dit onzalig oord mag leiden,
« In 's duivels naam!"
« Zie," zei de gids, « 'k weet toch noch redding . . .
« Blijft eens wat staan;
« En daar een jager fijn van neus is
« Zal 't ligt wel gaan."
Hij zette zijn lantaren neder,
Op 't mossig gras,
En lei hem met den kant naar boven,
Die open was;
Ontknoopte daadlijk de gareelen
Van zijnen broek,
En, waar het lichtje eens stond, daar rookte,
Een . . . . pannekoek.
Toen sprak hij: « Heeren! nog een loopje
« Langs dezen beek;
« Volg als daar straks weêr mijn lantaren,
« Maar op den reuk.
« Er is geen ander middel mooglijk,
« Dan dit mijn plan;
« Wie heel zijn kraak vermogen inspant,
« Doet wat hij kan."
De nood maakt wet, zij volgden samen,
Hoe boos gezind
De neus vooruit, als in de heiden
Een hazewind.
Zij kwamen eindlijk op het heirspoor,
En digt bij Gent.
Nu was de keizer met de wegen
Genoeg bekend;
De leidsman kreeg meteen zijn paspoort,
En Karel sprak
Zijn maat aan, die nog stond te snuiven
Gelijk een brak:
« Dat 's tweemaal, dat mij een lantaren
« Bij middernacht
« Verlooid zoo'n bachlijke positie
« Heeft aangebragt.
« Daarom, wil nooit aan iemand spreken
« Van 't tweede licht,
« Of anders zetten 't de poëten,
« Nog in 't gedicht."
De hoovling knikte, maar de kraaijen
Die bragten 't uit . . .
Ho! . . . zie, daar springen nu de snaren
Van mijne luit.

ANTWERPEN, 1845. TH. VAN RIJSWIJCK.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.